

CETATEA CULTURALĂ

Seria a VI an XVI, Nr. 37(135)
octombrie 2015, Cluj-Napoca

*Revista de cultură,
literatură și artă*

Ionuț CARAGEA

În așteptarea păsării

timpul dăruit acestor cuvinte
l-am furat morții
asemenea lui Prometeu

ca pedeapsă
am fost înlănțuit pe un munte
în mijlocul unei insule

am scris multe poeme
păsării care se hrănea cu trupul meu
până când a devenit milostivă

atunci am rugat-o să mă ia pe aripile sale
să mă ducă aproape de mare
să mai văd o dată valul
cum se apropie de țărm

Zborul cu ochii închiși pe aerul aripii lipsă

de boala scrisului
se îmbolnăvesc cei mai sensibili
și cei mai aroganți
care este unul și același lucru
privit prin ochiul celui ce vede tot
și înțelege tot

de boala scrisului

se îmbolnăvesc cei ce cred
dar care nu o spun
și cei ce se opun, chiar dacă și ei
acceptă curgerea cuvântului precum
lacrima și picătura de sânge

de boala scrisului nu te poți vindeca
prin beția cuvintelor celorlalți
ca să uiți cine ești
de unde vii și unde trebuie să mergi
și nici nu te poți lega de cuvânt
ca de-un pietroi
apoi să te arunci în amonteale inimii

de boala scrisului nu te poți vindeca
prin eoul cuvântului
și nici prin tăcere, ținând pasărea
închisă în colivie
doar zborul cu ochii închiși
pe aerul aripii lipsă
când aerul e sufletul tău, călătorind
între lumile cuvântului

Păsări la cap

uneori dragostea te lovește ca un bumerang
în moalele capului
exact atunci când speri să prinzi pasărea-n zbor
alteori îți înfige ghearele-n ochi
și-ți ciopârțește ficatul
vezi tu
în înaltul cerului sunt doar păsări de pradă
așa că mai bine stai cu capu-n pământ
și le privești doar umbrele
rotindu-se-n jurul tău
ca într-o horă
a morții

Îmblânzirea morții

să vină cineva să îmblânzească moartea
animal și pasăre de pradă

să fie ținută în lesă
să poarte botniță
să fie hrănită la ore fixe
cu fire de păr și cu unghii
cu tot ceea ce este lipsit
de gustul delicios al decadenței
să se așeze și ea la comanda culcat

fără să mârâie, cu trupul țeapăn
și labele încrucișate

să vină cineva să îmblânzească moartea
să-i taie aripile din carne
să o învețe ce înseamnă pasul
și cât de greu se învață
să ciugulească din palmă firimituri
și să se urce cu ciocul și ghearele
până la înălțimea
unei ridicături de umeri...

Epave pe fundul mărilor interioare

te scufunzi în neant
și ieși mereu la suprafață
cu peștele alunecos
în ciocul lung și încovoiat

pasăre invizibilă
enigmatic mesager al cuvântului
cine sunt eu
dacă tu încetezi să exiști?

printre vorace
creaturi ale fluviului sânge
îmi caut amintirile
epave pe fundul mărilor
interioare

Mă predau cerului

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
mă predau cerului

acolo sus
o pasăre se rotește-n cercuri largi
desenând infinitul

și totuși parcă-mi lipsește
înveșnicirea unei femei

culcat la pământ
cu brațele-ntinse
să mă predau ochilor ei

Degetele mele pianotează ușor la fereastră

Degetele mele pianotează ușor pe formele ei
Compun simfonia atingerilor
Amprente în opus major
Orice iubire începe
În cheia sol

Vântul bate la fereastră
Trece-te-te!
Iubirea ta se află la trei ore de zbor
Într-un cuib te așteaptă
Fii pasăre!

Degetele mele pianotează ușor la fereastră
Azi oare aerul este mai greu decât sufletul meu?
Curaj! Îmi spune Soarele și-mi întinde o rază
Curaj! Îmi spun și eu și m-arunc zmeu

Ce vreme înșelătoare...
Plouă
Pământul moale
Sufletul greu
Degetele mele pianotează ușor timpul
Și iarba-ncolțește din creștetul meu

Pe retină își face cuib
Umbra unei păsări
De pradă

Azi pe fruntea mea
Pianotează Dumnezeu

Omnia precedes tempora...

inima
gâtul subțire
al clepsidrei
de sânge

plămâni
gâtul subțire
al clepsidrei
de aer

ochii
gâtul subțire
al clepsidrei
de vise

sânge învechit
respirații îmbăcsite
zboruri în cearcaefuri
de noapte

gălbenuș
de soare stricat
în albușul dimineților

ou clocit
de pasărea oarbă
a morții

Marea singurătate a zborului

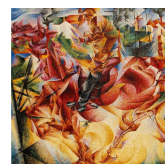
adevărata lume este a celor singuri
știi și totuși te pierzi în mulțime
mergi lovindu-i cu umerii
pe toți ceilalți
și nimeni nu-și ridică
perechea ascunsă de aripi
poate că lumea este toată a ta
a celui rătăcit printre oameni
și cine să zboare
și cine știe calea
spre marea singurătate a zborului?

Pasăre fără cer

priviți-l cu toții cum stă cu brațele strânse
ca o pasăre fără cer
ecloziune captivă în oul de lemn
al cui este zborul
pe care trebuia să-l învețe?

să căutăm răspunsul
prin coridoarele întortocheate ale sângelui
avem fiecare un indiciu
un fir deșirat din cămașa îngerului

faceți o plecăciune umbrei
când veți ști ce e zborul

Umberto Boccioni - Elasticity